

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1365

гр. Варна, 05.04.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20233100500597 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на “ДЗИ-Общо Застраховане“ ЕАД, с ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Витоша“ №89Б, представлявано от Коста Христов Чолаков и Бистра Ангелова Василева, действащо чрез адв.П. П., против Решение №20/03.01.2022г. постановено по гр.д.№2178/2022г. на РС Варна, с което е уважен предявеният от С. К. М., с ЕГН *****, с адрес: гр.В., ул.“Б. Б.“ №**, ет.*, ап.* със съдебен адрес: гр.Варна, ул.“Неофит Бозвели“ №5, ет.2, офис 1, чрез адв.Й. А., против жалбоподателя, иск с правно основание чл.405, ал.1 от КЗ вр. с чл.386 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на въззивника да заплати на въззиваемия застрахователно обезщетение в размер на 1218.99лв. за нанесени имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на предна броня, водач десен PVC броня предна, калник преден десен, джантата предна дясна, водач предна броня десен, дюза чистачка фар десен, фар за мъгла преден десен, конзола предна броня лява, конзола предна броня дясна и водач предна броня ляв на лек автомобил марка “Ауди“, модел “А6“, с рег.№* **** **, настъпили на 15.11.2021г., по застрахователен договор “Каско“ със Застрахователна полица №440121031051555 от 08.10.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба-22.02.2022г., до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата се излага, че решението на РС Варна е неправилно поради нарушение на материалния и на процесуалния закон, и необосновано. Сочи се, че съгласно т.9.1.9, Раздел I от ОУ, застрахователят не предоставя застрахователно покритие при деклариране на обстоятелства от застрахования или негов представител, различни от действително случилото се. Сочи се още, че с отговора на исковата молба е оспорен изложението от ищеца механизъм на настъпване на ПТП, както и причинно-следствената връзка между нанесените

вреди и описаният механизъм. Поддържа се, че ищецът, който носи тежестта за това, не е съумял да установи при условията на пълно и главно доказване механизма на настъпване процесните увреди. В тази връзка се твърди, че приобщените в хода на съдебното дирене писмени доказателства и приети заключения на САТЕ, не са достатъчни за установяване при условията на пълно и главно доказване, че причинените щети са настъпили по начина посочен от ищеца, като са развити подробни съображения и е направен обстоен анализ на доказателственият материал. Твърди се че липсата на такова доказване, не просто възпрепятства възможността на застрахователят да изложи фактическите основания и да установи от правна страна, съпричиняването на вредата от страна на застрахования, но и да докаже негова изключителна вина за реализирането на ПТП. Оспорват се изводите на съда, че ответникът следва да докаже друг механизъм на ПТП от този посочен от ищцовата страна, за да може да бъде уважено възражението му за липса на пълно и главно доказване. Поддържа се, че по делото категорично е установено, че процесните щети могат да възникнат и при проявено противоправно поведение от страна на застрахования. Поддържа се още, че при неизпълнение от страна на застрахования на задължение по застрахователният договор, което е значително с оглед интереса на застрахователя и е предвидено в договора, съответно е довело до възникване на застрахователното събитие, застрахователят може да откаже плащане на обезщетение. Твърди се, че предвид установените паралелни механизма на ПТП, се установява, че застрахованият не е изпълнил своите задължения да пази и ползва процесното МПС с грижата на добър стопанин, да го поддържа в добро техническо състояние и да спазва техническите и законовите правила за неговата експлоатация, в следствие, от което са се създали предпоставки за увеличаване на риска и е настъпило застрахователното събитие. Сочи се, че застрахованият е бил небрежен, като не е взел необходимите мерки за предпазване на застрахованото МПС от вреди, което пък на собствено основание дава право на застрахователя да откаже плащане на застрахователно обезщетение. В заключение се поддържа, че ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване всички правно релевантни факти, от които черпи своите права и по конкретно твърденият механизъм на настъпване на ПТП, поради което искът му се явява неоснователен. На следващо място, в условията на евентуалност, се твърди, че предвид установените различни възможни механизми на ПТП, е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на л.а. Ауди. Твърди се, че ищецът е бил небрежен при управлението на процесния л.а., като е предположил настъпването на процесното ПТП, не се е съобразил с императивните норми на ЗДвП. Твърди се още, че водачът на процесния автомобил не е действал с дължимото поведение, за да избегне настъпването на описаното ПТП. Поради което се поддържа, че приноса на ищеца за настъпване на ПТП е съществен, респективно че обезщетението за имуществени вреди следва да бъде намалено с 1/2. На последно място се оспорва размера на дължимото застрахователно обезщетение, както и изводите на съда в тази посока. Изложени са подробни съображения, защо следва да се кредитира заключението на първоначалната САТЕ, съответно защо заключението на повторната тричленна експертиза, се явява неправилно и необосновано. Оспорва се анализът на съда на смисъла на чл.3.8 от Общите

условия по застрахователния договор, като се поддържа, че въпросната клауза в действителност предвижда, че установените по време на огледа увредени детайли и липси на части, не подлежат на обезщетение при условията на договора. Поддържа се още, че първоинстанционният съд неправилно е възприел посоченият текст в смисъл, че няма да се покриват единствено щетите, които са налице преди сключване на застрахователния договор. Твърди се, че съгласно договореното между страните в случая детайлите предна броня и преден десен калник, не са били обект на застрахователното покритие към момента на инцидента и застрахователя не дължи обезщетение за увреждането им. С оглед горното се моли за отмяна на атакуваното решение и постановяване на ново, с което да се отхвърли изцяло исковата претенция. В условията на евентуалност се претендира намаляване на присъденото застрахователно обезщетение при отчитане на приноса на ищеца за настъпване на вредите и определяне на стойностите за отремонтване на процесния л.а., съобразно стойностите дадени от първоначалната САТЕ, с изключване от обезщетението на цената за ремонт на предна броня и преден десен калник, както че предна дясна джанта, следва да се ремонтира с полиране. Претендира се присъждане на разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който се поддържа становище за обоснованост, правилност и законосъобразно на атакуваният съдебен акт, респективно за неоснователност на доводите на въззивника, като са развити подробни съображения и е посочена относима съдебна практика. По конкретно се твърди, че ответникът не е оспорил приетите по делото експертизи и не ангажирал никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, че декларирания от ищеца механизъм не отговарял на получените увреждания, поради което застрахователят, следва да понесе отговорността за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от настъпилото застрахователно събитие. Твърди се, че недоказано е останало направеното от застрахователят възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на увредения автомобил, както и че с факта на доброволно плащане ответникът е признал наличието на предпоставките за ангажиране на договорната му отговорност, при липса на основание за намаляването ѝ в условията на чл.51, ал.2 от ЗЗД. Оспорват се доводите на жалбоподателя за наличие на груба небрежност на застрахованият по смисъла на т.9.1.8 от Общите условия и че това е основание за освобождаване на застрахователят от отговорност. Поддържа се, че единственото допустимото и нормативно предвидено условие за изключение на отговорността на застрахователя е в хипотезата на чл.408, ал.1, т.1 от КЗ при умишленото причиняване на застрахователно събитие, какъвто не е настоящия случай. Твърди се, че посочената норма е императивна, съответно че изброяването в нея е изчерпателно и не допуска договаряне на други условия. В следствие, от което се поддържа, че клаузата от Общите условия на застрахователя, въвеждаща като предпоставка за отказ да плати обезщетение, причиняването на увреждането да е в резултат на проява на “груба небрежност“, е нищожна като противоречаща на императивна правна норма. На следващо място са развити доводи, в контекста на съдържанието на чл.395, ал.1 и ал.4 от КЗ и чл. 408, ал.1, т.3 от КЗ, за отсъствието на умисъл или съпричиняване с “небрежност“ на събитието от страна на водача на увреденото МПС, каквато небрежност би била налице, ако водачът на

автомобила не е положил дори тази грижа, която и най-немарливият водач полага. Твърди се, че в случая не е приложим института на “съпричиняването“, доколкото се касае за доброволна имуществена застраховка, при която застрахователят е приел да покрие щетите от настъпило застрахователно събитие при покрит застрахователен риск-Пътнотранспортни произшествия, реализирани чрез сблъскване с или удар от МПС и/или други физически тела, включително причинени по вина на застрахования. Оспорват се доводите на жалбоподателя, че щетите по предена броня и преден десен калник не подлежат на обезвреда, съгласно чл.3.8 от Общите условия, като се поддържа, че претендираните щети са вследствие на процесното ПТП и са различни от констатираните такива при първоначалния оглед при застраховане на имуществото. Сочи се, че поради невъзможност за частично възстановяване на въпросните детайлите, то се налага възстановяване и на наличните увреди към датата на сключване на застрахователния договор, което обаче не е целен главен, а допълнителен резултат, вследствие на дължимата обезвреда от застрахователят за възстановяването на увредените детайли. На последно място се оспорват доводите на жалбоподателя, че дължимата стойност на ремонта, следва да се определи по Наредба № 24/08.03.06г. на КФН, като са изложени обстойни съображения за условията, при които се постига действителната възстановителната стойност. Моли се за оставяне в сила на обжалваното решение и присъждане на деловодни разноски.

Страните не са обективирали искания по доказателствата.

В хода на проверката въззивният съд констатира, че постъпилата въззивна жалба е редовна и отговоря на изискванията на чл.260 от ГПК, тъй като е подадена в срок от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт и съдържа останалите необходими приложения. Представени са и доказателства за внесена държавна такса.

Съобразно преценката за допустимост на производството и на основание чл.267 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА за разглеждане въззивната жалба на “ДЗИ-Общо Застраховане“ ЕАД, против Решение №20/03.01.2022г. постановено по гр.д.№2178/2022г. на РС Варна, с което е уважен предявеният от С. К. М., иск с правно основание чл.405, ал.1 от КЗ вр. с чл.386 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на въззивника да заплати на въззиваемия застрахователно обезщетение в размер на 1218.99лв. за нанесени имуществени вреди на лек автомобил марка “Ауди“, модел “А6“, с рег.№* **** **, настъпили на 15.11.2021г., по договор за застраховка “Каско“, обективирана в Застрахователна полица №440121031051555 от 08.10.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба-22.02.2022г., до окончателното ѝ изплащане.

НАСРОЧВА производството по в.гр.д.№597/2023г. на ОС Варна в открито съдебно заседание на **10.05.2023г. от 13.30 часа**, за която дата и час да се призоват страните, ведно с препис от настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____